

μπάς καφετζής, μπάς τουφεκτζής, και μπάς χαδούμ τὰ γίνω.

Τὸ Φασουλὴ τὸ μπουνταλα,
 ποὺ ντὶν τὸ 'γνώρισε καλά,
 Τουρκομερίτης 'γένηκε κι' οὐλά τὰ καταφέρνει
 μὲ τὸ καρχαλιόληκι...

μπιζιμ Κιράλ Γεώργιο μελάνι μαύρο πέρνει
 κι' ἱγρᾶρει τὸ Συντήκη,
 σεκλετισμένος καθεται Ζαχὴμ ἰφέντ σιμά του,
 πέρνει μελάνι τσιμαβί κι' ἰβάζει τὸνομά του.
 'Ἄρτικ Βουλὴ 'μαζεύτηκε νὰ 'πῆ τὸ τί συμφέρει
 κι' ἄρχισε τὸ νυκτέρι,

ἄρτικ βερὺν μισάνυκτα, κεριά, φωτοχυσία,
 λαμπάντες, 'Επιτάφια, 'Εσπερινὴ τυσία.
 Ἵστί Γεροκωστόπουλο τὰ μάτια του γουρλόνει
 καὶ τὸν Ζαχὴμ μαλλόνει,

γιατι τοῦ λείε τῆ Βουλὴ μισάνυκτα νὰ φέρη ;
 ἄρτικ Ζαχὴμ ντὶν 'μειλεῖ, κατὼς τὸ συνειτίζει,
 ἄρτικ τὰ τὸν ἐμαλλώνων κι' ἂν ἦταν μισομῆρι,
 ἄρτικ Γεροκωστόπουλο 'σὴ τίσει του κατίζει.

Γιὰ τὸ Συντήκη, Πατισάχ, κανένας γιόκ ντὶν λείε,
 τὸ Νταληγιάννη μοναχὰ σιλλογιόμάνο κλαίει,
 κι' ἰσφιγγεται κι' ἰκόβεται γιὰ τὴν φτωχὴ πατρίνα,
 ἰστί ταρῶ τοῦ 'μύρισε καὶ πάλι παλαμῆντα.

Γκιαούρ 'γενῆκαν μῆρι παρὰ μὲ τούτον τὸν ἱρήν,
 Βουλὴ τελιόνει, βγαίνομε. βήχω καὶ ξεροβήχω,
 κι' ἄλ Νταληγιάν βούρ ντουβερὰ, Σουλτάν Χαμίτ Καλίση,
 ἔπου τὰ 'πῆ γιὰ πάρε τον κι' ἰτύπων τον 'σπὸν τοῖχο.

Νά ! τὸ Συντήκη, πάρε το κι' ἰκρύφτο 'στὸν ὄνα σου,
 τοὺς Γιουνακάρ κοπίλια σου κι' ἰντούλους σου τοὺς κάνει,
 ἄρτικ μὲ τὸ Συντήκη μας πάρε καὶ τὰ παυσά σου,
 ποὺ μὴ φορὰ τοῦ εἰστέλειε μπαξίς τοῦ Νταληγιάννη.

Ντούλο σου ταπεινότητο τὰ μείνω μὴ γιὰ πάντα
 καὶ μὲς 'στὴ Πόλις τὸ Τακροὶ τάνοιζω μὴ λοκάντα,
 νὰ μπακιοβγαίνου Μπείνης νὰ τρῶνε τὸ κικιπάτι,
 Παλρότουρκοι, Νιότουρκοι, νέχουν μ' ἱμαξ ἀγάπη.

Νὰ τὸ Συντήκη, 'γένηκε μὲ τῆ ντικὴ σου γώμη,
 πιστὰ τὰ τὴν φυλάζωμε κι' ἱμέις κι' οἱ κληρονόμοι,
 κι' οὐλο τὰ προσκονοῦμε
 κι' ἱστί τὰ τὸ περνοῦμε,

κάνομε καὶ ντὶν κάνομε γιὰ τὸ Στρατὸ σταλήνη
 πόλιμο πιά ντὶν ἔχει.

'Ἄρτικ κινάρας ἄρχισαν, βιολιά, κι' ἱμαντολίνα,
 τραγοῦντι καὶ φωνῆ,
 ἄρτικ καὶ κάποιος Τουρκιάς μὰς ἤρτε 'στὴν 'Αθήνα
 Γκιαούρης νὰ γινῆ.

κι' ἱγὼ 'στὸν Τουρκοὶ μίλησα ἐμπίτ μπουνταλα νὰ φαίνεσαι ;
 τζάνουμ, ἱμέις 'τουρκιάμα κι' ἱσὺ Γκιαούρης γένεσαι ;

('Μπρός 'στὸν Χαμίτ γονατιστός ὁ νέανος σιωπῆ
 κι' ἱκίνοσε μὲ τῆ γόβα του 'στὴ μύτη τὸν κτυπῆ.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, ἢ ἄλλοις λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τῆς Σμύρνης τὸν Γ α μ π ἄ κ η ποῦρα τῆς 'Αδύνας πρώτης
 ποὺ τὰ πίνει καὶ μυρίζει κάθε εἶδος καπνοπότης.

'Ὀχι ψυχὴ μου, βρὲ παιδιὰ,
 τίνειε ταῦτ' ἢ μωροδιά ;

κι' ἕνα πόθον ἔχω τώρα νὰ κοινοῦμαι, νὰ ζυπῶ
 μὲ τῶν πόρων τοῦ Ταμπάκη τὸν πανόμνητο καπνὸ,
 κι' αὐτοραὶ 'στὸ μαγαζὶ τοῦ κάθε δερμαλικῆς ἀε τρέχη...
 Φωτεινῆς 'Αγίας ἑθμοῦ, ἀρεθῆς ἐκἀτὸν ἔξη.

Τοῦ φιλολόγου τοῦ γνωστοῦ, τοῦ Πλάτωνος Δρακοῦλη,
 ποὺ τὸν λυποῦν κατάκαρδα τῆς κάθε γῆς οἱ δουλοί,
 κι' ἀπολαμβάνει πάντοτε παρὰ σοφοῖς τιμὰς,
 τρεῖς διαλλίξει 'Αγγλισί περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς
 εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ὀξφόρδης τῆς κλεινῆς,
 ποὺ τόσο παρερῆθησαν σπουδαῖοι κι' εὐγενεῖς.

